

være medbestemmende ved Fordelingen blandt Amtskommunerne, egne de sig efter Hertallets Mening slet ikke til at være den eneste Rettefnør for Fordelingen, da de aldeles ikke, tagne alene, egne sig til at give nogen paalidelig Norm for Amtskommunernes indbyrdes Trang til Deltagelse i Tilskuddet.

De 39 pCt., som tilfalde Sognekommunerne, skulle fordeles blandt disse „i Forhold til det Beløb, hvormed hvert Sogns samlede ordentlige Udgift (bortset fra Udgiften til Nybygninger) til Skolevæsen, Fattigvæsen og Alderdomsunderstøttelse (med Fradrag af det af Statsklassen refunderede Beløb) i Gennemsnit for Treaaret 1897—99 har oversteget den tilsvarende Udgift til Skolevæsen og Fattigvæsen i Gennemsnit for Tjemaaret 1885—89“. Lige som det ogsaa her maa erkendes, at Udgifter af de nævnte Arter ere egnede til ved Siden af en Række andre Momenter at være medbestemmende ved Fordelingen, egne de sig dog efter Hertallets Formening ikke til at være enebestemmende og endnu mindre egner den igennem en Række af Aar i Sognekommunerne stedfundne større eller mindre Stigning af dem sig til at være Forholdstal for Fordelingen mellem Kommunerne indbyrdes og det allerede af den Grund, at en Udgiftsstigning alene ikke godtgør paagældende Kommuner's forøgede Trang til større Tilskud i Forhold til andre Kommuner, idet en Stigning af Udgifterne i mange Tilfælde kan have været begrundet netop i en stærk Udvikling i Kommunerne, ledsaget af en stærk Tilgang af nye og fortrinlige Skatteydere, medens en Nedgang i Udgifterne omvendt kan være en Følge af Afgang af større Skatteydere og deraf begrundet større Indskrænkning af Udgifterne.

Som Motivering af den foreslaaede Fordelingsregel har det været anført, at man igennem den vilde naa til at give Sognekommunerne Tilskuddet i Forhold til den Forøgelse i de kommunale Udgifter, som en Række af den nyere Tids sociale Love have medført. Hvis virkelig Fordelingsreglen svarede til Motiveringen, maatte den siges at være god og vel begrundet. Men Hertallet finder, at den foreslaaede Fordelingsregel slet ikke svarer til Motiveringen, idet Stigningen i de i Lovforslaget nævnte Udgifter aldeles ikke er en for Sognekommunerne ensartet Følge af bemeldte Love, men vil — og det i meget forfælsk Maal — tillige skyldes en stor Mængde andre Aarsager. Ved at benytte Landstingsforslagets Fordelingsregel vilde man bl. a. komme til særligt at begunstige de nær ved de store Byer liggende Kommuner, i hvilke der i de senere Aar har fundet en stor Udvikling og Bebyggelse Sted (Frederiksberg, som falder ind under Handelspladserne, dog fraregnet), hvilket turde være saa meget mindre rimeligt, samtidig med at man ad andre Veje (Landstingets Forslag Nr. 4, Folketingets Forslag Nr. 2) i særlig Grad yder dem Støtte.

Landstingets Lovforslag Nr. 4 foreslaar dels en Række mindre Ændringer i Reglerne for Kommunestats Paaligning, hvorom der i det væsentlige ingen Uenighed imellem Rigsdagens Ting har været til Stede og i Henseende til hvilke der ejheller nu imellem Landstingets Forslag og Folketingets Forslag Nr. 4 er væsentlige Uoverensstemmelser.

Der synes derhos i Henseende til Enighed om Indførelse af den fra alle Sider længe krævede Selskabsbeskatning og om Princippet for Erhvervskommunernes lige saa længe ønskede Ret til at beskaffe udenbys boende, som drive Erhverv eller drage Indtægter fra Kommunen, at være gode Udgifter til let at kunne naa til en Forstaelse.

Derimod ere Afvigelserne imellem Landstingets og Folketingets Forslag i andre Henseender meget væsentlige.

Som Hovedpunkter i saa Henseende skal anføres, at, medens begge Forslag gaa ud paa obligatorisk Indførelse af Skattevedtægter, opstiller Landstinget for disse saa ind-